

Sygn. VPa 156/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lutego 2014 roku

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Piotrkowie Trybunalskim,

Wydział V w składzie:

Przewodniczący: SSO Mariola Mastalerz

Sędziowie: SSO Agnieszka Leżańska, SSR del. Marcin Wojciechowski (spr.)

Protokolant: st.sekr.sądowy Marcelina Machera

po rozpoznaniu w dniu 25 lutego 2014 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie

sprawy z powództwa M. P.

przeciwko (...) Spółki Akcyjnej w D.

o wydanie zaświadczenia - druk Rp-7.

na skutek apelacji powódki M. P. od wyroku Sądu Rejonowego

w Tomaszowie Maz. IV Wydziału Pracy z dnia 3 czerwca 2013r.

sygn. IV P 114/12

oddala apelację.

Sygn. akt V Pa 156/13

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 29 lutego 2012 roku powódka M. P. wniosła o zobowiązanie pozwanego (...) S.A. z siedzibą w D. do wydania zaświadczeń RP-7 do celów emerytalnych za okres od dnia 1 stycznia 1968 roku do 30 czerwca 1971 roku w oparciu o angaże znajdujące się w aktach osobowych powódki oraz za okres od dnia 16 maja 1975 roku do dnia 31 grudnia 1979 roku na podstawie listy płac.

Pozwana Spółka w odpowiedzi na pozew z dnia 14 marca 2012 roku uznała powództwo w części tj. w zakresie wydania zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu za rok 1968 na podstawie posiadanego w aktach osobowych powódki angażu i umowy o pracę oraz za lata 1975 (bez uwzględnienia wynagrodzenia za miesiąc wrzesień) 1976, 1977 (bez uwzględnienia wynagrodzenia za miesiąc grudzień) 1978 i 1979. W pozostałym zakresie tj. co do wydania zaświadczeń o zatrudnieniu i wynagrodzeniu za lata 1969 - 1970 i 1971 Spółka wniosła o oddalenie powództwa.

Na rozprawie w dniu 16 kwietnia 2013 roku powódka sprecyzowała powództwo wnosząc o sprostowanie wydanego jej zaświadczenia RP-7 za okres od 16 maja 1975 roku do dnia 31 grudnia 1975, za lata 1976, 1977, 1978, i 1979 oraz wydanie jej zaświadczenia na druku RP-7 za lata 1968 i 1969.

Wyrokiem z dnia 3 czerwca 2013 roku Sąd Rejonowy – Sąd Pracy w Tomaszowie Mazowieckim w sprawie IV P 114/12 zobowiązał pozwanego (...) S.A. w D. do wydania powódce M. P. zaświadczenia na druki Rp – 7 o zatrudnieniu i wynagrodzeniu za okres od dnia 1 stycznia 1968 r. do 31 grudnia 1968 r. przyjmując za podstawę kwoty wynagrodzenia przysługujące jej w tym okresie w oparciu o dokumentację znajdującą się w archiwum pozwanego pracodawcy, tj danych zawartych w angażu i umowie o pracę w wysokości 22.900,00 złotych oddalając powództwo w pozostałym zakresie.

Podstawą rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego były następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne:

M. P. była zatrudniona w (...) S.A w D. do 31 grudnia 1997 roku.

W dniu 13 kwietnia 2000 roku powódka wystąpiła do pozwanej Spółki o wydanie na druku wymaganym przez ZUS jej zarobków za okresy od stycznia 1968 roku do 30 czerwca 1971 roku i od 16 maja 1975 roku do 31 grudnia 1979 roku.

W dniu 27 kwietnia 2000 roku (...) S.A. wydał powódce zaświadczenia na druku RP-7 za lata 1969 – 1970, 1975-1990, 1995 – 1997, a w dniu 24 lutego 2010 roku wydał zaświadczenia obejmujące lata 1991 – 1994.

Powódka M. P. w pismach z dnia 24 sierpnia 2010 roku i z dnia 6 października 2010 roku wносиła o wydanie jej zaświadczeń o wysokości uzyskanych zarobków w rozbiciu o poszczególne lata w całym okresie jej zatrudnienia wskazując, iż to zaświadczenie jest jej potrzebne do celów emerytalnych.

W oparciu o także ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy uznał, iż roszczenie powódki zasługuje na uwzględnieniu w części dotyczącej żądania wydania zaświadczenia o zatrudnieniu i wysokości wynagrodzenia za rok 1968 w pozostałej części powództwo zasługuje na oddalenie.

Sąd Rejonowy dokonując oceny roszczenia powódki wskazał, iż powódka nie dochodziła ustalenia stosunku prawnego lub prawa, lecz wносиła o sprostowanie wydanego jej zaświadczenia RP-7 za okres od 16 maja do 31 grudnia 1975 roku i za lata 1976 – 1979 oraz o wydanie jej zaświadczenia na druki RP-7 za lata 1968 – 1969.

W ocenie Sądu I Instancji powódka M. P. nie wykazała, iż posiada interes prawny. Sąd Rejonowy wskazał, iż nie ma interesu prawnego osoba, która może dochodzić bezpośrednio świadczenia łączącego ją z innym podmiotem stosunku prawnego, powódka zaś może w drodze procesu o świadczenie, ukształtowanie prawa lub stosunku prawnego osiągnąć w pełni ochronę swoich praw. Powództwo o ustalenie oparte na art. 189 k.p.c. ma niejako charakter uzupełniający, gdyż jest dopuszczalne dopiero wtedy gdy nie przysługuje zainteresowanemu inna droga postępowania, w której mógłby zadbać o realizację swych słusznych interesów.

Powódka M. P. ma zagwarantowaną odrębną drogę do odchodzenia ustalenia właściwej wysokości świadczenia emerytalnego, a mianowicie dochodzenia w odrębnym trybie przed organem rentowym. Dopuszczalność wszczęcia postępowania przed organem rentowym wyłącza możliwość uzyskania wyroku ustalającego w oparciu o art. 189 k.p.c.

Nadto Sąd Rejonowy wskazał, iż dochodzone przez powódkę roszczenie o sprostowanie wydanego jej zaświadczenia RP – 7 zmierza nie tyle do ustalenia istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, ile do ustalenia faktu, który posłuży w odrębnym postępowaniu o ustalenie wysokości świadczenia emerytalnego. Postępowanie sądowe toczony w trybie art. 189 k.p.c. nie może być środkiem do uzyskania przez stronę dowodów potwierdzających jej twierdzenie.

Odnosząc się do żądania wydania zaświadczenia RP-7 za lata 1968 i 1969 pracodawca wydał powódce zaświadczenie dotyczące roku 1969, zaświadczenie dotyczące roku 1968 nie zostało zaś powodowi wydane choć taki obowiązek powstał po stronie pracodawcy.

Dlatego też, zdaniem Sądu Rejonowego roszczenie o wydanie zaświadczenia o zatrudnieniu i wynagrodzeniu za rok 1968 roku podlega uwzględnieniu, w pozostałym zaś zakresie roszczenie powódki podlega oddaleniu.

Powyższy wyrok zaskarżyła powódka zawierając w apelacji szeroki wywód dotyczący zasadności jej roszczenia o sprostowanie wydanych zaświadczeń o zatrudnieniu i wysokości wynagrodzenia. Odnosząc się do argumentacji Sądu Rejonowego zawartego w uzasadnieniu wyroku powódka wskazała, iż posiada interes prawny w dochodzeniu roszczenia bowiem prawidłowe zaświadczenia są jej potrzebne do złożenia w ZUS w celu przeliczenia jej emerytury.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda jest bezzasadna.

Dokonując oceny podniesionych w apelacji zarzutów należy stwierdzić, iż nie mogły one znaleźć uznania Sądu Okręgowego.

Sąd Rejonowy prawidłowo przyjął, iż podstawą ewentualnego sprostowania wydanych powódce zaświadczeń o zatrudnieniu i wysokości wynagrodzenia mogło być roszczenie o ustalenie oparte na art. 189 k.p.c. Skutkuje to koniecznością oceny, czy po stronie powódki zaistniał interes prawny w dochodzeniu roszczenia. Sąd Odwoławczy podziela stanowisko Sądu I Instancji, iż po stronie powódki brak jest interesu prawnego w rozumieniu art. 189 k.p.c.

Sąd Rejonowy szczegółowo wskazał na czym interes prawny i odniósł go do roszczenia powódki i zgłoszonych przez nią twierdzeń. Prawidłowo wskazał, iż powództwo o ustalenie nie może służyć do zdobycia dowodów w innym postępowaniu, które może powódka zainicjować. Istotnym jest także stwierdzenie Sądu Rejonowego, że roszczenie o ustalenie nie przysługuje w przypadku gdy strona może dochodzić bezpośrednio świadczenia łączącego ją z innym podmiotem stosunku prawnego, gdy może w drodze procesu o świadczenie, ukształtowanie prawa lub stosunku prawnego osiągnąć w pełni ochronę swoich praw. Powództwo o ustalenie oparte na art. 189 k.p.c. ma niejako charakter uzupełniający, gdyż jest dopuszczalne dopiero wtedy gdy nie przysługuje zainteresowanemu inna droga postępowania, w której mógłby zadbać o realizację swych słusznych interesów.

Jak słusznie wskazał Sąd I Instancji powódka może zainicjować postępowanie przed organem emerytalnym postępowanie o przeliczenie emerytury i w przypadku wydania przez ZUS decyzji odmownej przysługuje jej odwołanie do Sądu Ubezpieczeń Społecznych.

Powyższe skutkuje niedopuszczalnością powództwa o sprostowanie zaświadczeń RP – 7, a w przypadku roszczenia o wydanie zaświadczenia za rok 1969 Sąd Rejonowy prawidłowo wskazał, iż takowe zaświadczenie zostało powódce przez pozwanego pracodawcę wydane.

Mając powyższe na uwadze należało uznać apelację powoda za niezasadną i podlegającą oddaleniu.